

[Schmidt.]

ej heller den tyske Befolknings ridderlige Imødekommenhed over for det danske Mindretal. Krænkelsen er en Kendsgerning; den ligger ikke deri, at man tilstræber en Nyordning, men deri, at man træffer denne ved at sætte sig ud over en lovmæssig Tilstand, man selv har været med til at skabe med Tilslutning fra Præsten og begge de nationale Parter, uden at tage Hensyn til Præstens Ønsker. Hvorfor har man ikke villet vente, til Kaldet blev ledigt? Og hvorfor benyttede man sig ikke af de Muligheder, dansk Lovgivning ellers giver? Jeg tænker paa Sognebaandsløsning, Valgmenighed eller Frimenighed, eller hvad der laa nærmest, af § 39 i Menighedsraadsloven af 30. Juni 1922. Der siges i denne Paragrafs 2det Stykke:

„Hvor sproglige eller dermed beslægtede Forhold i de sønderjyske Landsdele gør det ønskeligt, og de kirkelige Myndigheder anbefaler dette, kan der for en eller flere Menigheder ansættes en Andenpræst, til hvis Lønning der ydes Tilskud af Statskassen.“

Der tager man altsaa netop Sigte paa de sønderjyske Forhold. Denne Del af Paragraffen er netop blevet til med Henblik paa de nordslesvigske Forhold. Denne Bestemmelse er jo udtrykkelig skabt som en Ventil for Tilstande, der kunde opstaa i de sønderjyske Landsdele som nu her i Højer. Hvorfor anvendes den saa ikke ud fra det Princip, at en Sognedel, der ønsker anden kirkelig Betjening, og som selv viser, at den er rede til at bringe Ofre i dette Øjemed, faar Ret til Statsunderstøttelse, dersom denne Vilje er til Stede? Naar man ikke vil anvende Paragraffen her, hvorfor skabte man den saa? Hvad om der nu fra det tyske Mindretal, f. Eks. i Nørre Løgum Sogn, hvor der ved sidste Folketingsvalg blev talt 198 tyske Stemmer, omtrent 35 pCt., eller mere end $\frac{1}{3}$ af hele Sognets Befolkning, blev rejst Ønske om en lignende Ordning som i Højer, her altsaa til Gunst for det tyske Mindretal, der i Nørre Løgum kun har 6 tyske Højmesse gudstjenester mod nu 30 danske i Højer? Jeg rejser ikke dette Krav, men jeg gør opmærksom paa, at sligt kunde være Konsekvensen.

Jeg fremhæver endnu en Gang, at min Forespørgsel ikke er ment som et Angreb mod det danske Mindretal i Højer, ej heller mod Pastor Nielsen som dansk Præst i Højer, men mod Myndighedernes Maade at løse Opgaven paa, der forelaa i Højer. Det har man ikke haft en heldig Haand til. Slig en Praksis vil i sine Konsekvenser

true Præsterne i Danmark i deres Uafhængighed. De vilde i Virkeligheden ingen Garanti mere have for at være sikret i deres Virksomhed, saa længe de ikke forsømmer den. Vel at mærke: det er ikke Spørgsmaalet, om de maa finde sig i, at deres Virksomhedsomraade bliver forandret, men Karakteren af den Opgave, det er betroet dem at varetage. Hele Spørgsmaalet har efter min Mening saa vidtrækkende Betydning, at jeg godt kunde forstaa, om Kirkeministeren ikke ønskede at svare paa staaende Fod, men saa udbeder jeg mig et skriftligt Svar.

Til dette Tilfælde i Højer vil jeg føje nogle andre, hvor jeg holder det for meget tvivlsomt, om man havde Löven med sig, og hvor i det mindste nationalpolitiske Tendenser har været stærkt og forstyrrende medbestemmende, medbestemmende paa en Maade, der selv ikke kan kaldes saglig. I disse Tilfælde er det vel ikke Regeringen, men de lokale Myndigheder, der har ladet sig forlede til at lade nationalpolitiske Synspunkter være afgørende, hvor udelukkende kommunale burde være bestemmende. Jeg spørger, hvorledes Retsstillingen er, fordi det er vigtigt at faa det opklaret. Sagen er den, at man i Burkal Sogneraad har fjernet to tyske Repræsentanter af Raadet, Jep Nissen, Jyndevad, og Asmussen, Pebersmark, med den Begrundelse, at de staaer i Resistance med Skatternes Betaling, og nu foreligger der et lignende Tilfælde i Østerløgum Sogn, hvor ogsaa en tysk Repræsentant er blevet fjernet af Sogneraadet. Asmussen, Pebersmark, er desuden med samme Begrundelse, at han ikke har betalt Skat, fjernet fra Rens Skolekommission. Er det lovligt, det vil sige, kan de betræffende ikke være Medlemmer af Sogneraadet og Skolekommissionen, dersom Skatterne ikke er betalt, og, om det er Tilfældet, er der saa draget Omsorg for, at saadanne Konsekvenser drages overalt, uanset om Medlemmerne er danske eller tyske, eller mener Regeringen, at de lokale Myndigheder kan haandhæve Reglerne, som de lyster? Det er altsaa Spørgsmaalet, om man kan eller maa være Medlem af Sogneraadet og Skolekommissionen, naar man ikke har betalt Skat, det drejer sig om.

Sagen i Jyndevad har desuden en vis Sammenhæng med den kendte Dobbeltbeskatning, der særlig rammer Beboerne ved Sydgrænsen, idet Asmussen ikke ansaa sig for forpligtet til at betale denne Dobbelt-skat. Spørgsmaalet har dog sin Betydning, ikke udelukkende for dem, der bor ved Grænsen og har Jord ogsaa paa den anden Side af Grænsen. Jeg benytter derfor An-